

Ve středu proběhl v pražském klubu Mlejn koncert kapely Klíč. Touto akcí zároveň oslavila jedna z největších pražských folkových scén 14 let své existence.

Mlejn byl poprvé otevřen 5. května 1988 jako Pohybové divadlo Ctibora Turby. Tento krok ovšem nebyl z nejšťastnějších - na periférii, uprostřed stodůleckého sídliště a daleko od konečné metra se tento typ kultury nesetkal s velkou diváckou odezvou. Velice brzy proto došly kompetentní osoby k závěru, že tudy cesta nevede, a proto se pokusily rozšířit repertoár i o hudební oblast. A tak postupně začaly ve Mlejně hrát kapely takových zvukných jmen jako např. Kamelot a Fleret, které zde křtí své desky. Předávala se tu zlatá deska **Jarkovi Nohavicovi**, tradicí se staly i vánoční koncerty

Asonance

a

Druhé trávy

a už jedenáct let zde také probíhají předkola

Porty

. Kromě folku můžete přijít i na rockové koncerty (např.

Znouzectnost

), nebo na divadelní představení - pravidelně tu hrají asi čtyři soubory. Dětem se naopak určitě budou líbit nedělní odpolední pohádky. Od roku '94 zde funguje rocková škola a letos se 1.6.

také koná již 4. ročník folkového festivalu

Mlejská zahrada

.

Ted' něco málo k vlastnímu koncertu. Kapela Klíč letos slaví již 20 let od svého založení. Tomu odpovídala také kvalita a profesionální výkony muzikantů. Během večera zazněly typické

"pseudorenesanční" písně z alba z alba

Omnia vincit amor - Prachsakra, Lokaj,

nebo

Pijácká litanie

, diváci se dočkali i oblíbených písní

Kousek lásky a Kopyta a hříva

. Na první pohled by se mohlo zdát, že adventní písně patří spíš na vánoční koncert, ovšem např. píseň

Rosu dejte nebese

nezněla nijak nepatřičně, ani když bylo venku dvacet nad nulou. Zajímavé bylo i provedení

"cikánských" písní

Umřela mi moje máma, Joj mamó a Nářek

, kde se uplatnil sytý alt zpěvačky

Pavly Marianové

. Kapela nezapomněla ani na své poslední album pro děti, nazvané

Na oslavách otevření Mlejna oznámil Klíč konec koncertní činnosti

Napsal uživatel Amazonka
Středa, 15 Květen 2002 01:00

Písničky z Breptánie

. Hudebně klasicky "klíčovská" byla

Princezna Pimprdán

a zvláště mne zaujal čardáš

Plyšáci

:) Během koncertu jsme dále vyslechli kromě několika zajímavých historek ze života manželů Marianových i některé méně známé písně, např.

Krajinu slepců

. Nestihla jsem spočítat, na kolik hudebních nástrojů kapela ten večer hrála, ale mám dojem, že průměr je tak čtyři na jednoho člena, což je při sedmičlenné sestavě celkem slušné číslo. Z těch zajímavějších to byl metalofon a zejm. hoboje a anglický roh Bedřicha Hejska, jinak též člena orchestru Státní Opery.

Samozřejmě si publikum ještě vyžádalo tři oblíbené přídavky, bez kterých se žádný koncert Klíče neobejde - *Omnia vincit amor*, *Víno nalej nám* a *Třináctka*. S neúnavnými diváky si pak kapela ještě zazpívala poslední píseň

To není nikde psáno

, ovšem již bez mikrofonů. Nakonec došlo i na přípitek. Klíč popřál Mlejnu i jeho šéfce

Marušce Navrátilové

další úspěšné roky, ale zároveň bohužel oznámil ukončení činnosti ke konci tohoto roku. A my si jen můžeme přát, aby Klíč dostal svým slovům z písně

Dál plyne čas

- " ..my chceme zpívat dál.."